

Biricik Evladın Feryadı

– hotamisli · 14 Mart 2019

Mezarcılar, yıllar önce gündelik kabir ziyaretine gelen bir kadına müdavim diye lakap takmışlardı. Aradan yıllar geçti fakat Müdavim halen gündelik kabir ziyaretine gelir. Müdavim lakabını takan mezarıcı çoktan emekli olmuştu, gençler mezarcılar işi devralmışlardı. Gençler Müdavimin kim olduğunu, kimi her gün ziyarete geldiğini bilmezler. Sadece kendi aralarında:” Müdavim geldi, Müdavim gitti!” derler.

Müdavim, biricik yavrusunu kaybedeli aradan 30 yılı geçti ama içindeki yara hiç kapanmadı. Her ziyarete geldiğinde, sanki az önce yavrusunu kaybetmiş gibi içi hep cayır cayır yanar. Bayramlarda ise acısı hep zirve yapar; evladı içeri gülerek girip gelecek, boynuna sarılacak, bayramlaşacak diye hep bekledi. Saatlerce gözünü kapıdan ayırmadı. Yiğidi, aslanı, biricik oğlu gitti gideli hiç gelmedi.

Yıllarca ciğerindeki yangın kinini, kini ise üzüntüsünü kamçladı. Biricik yavrusu ömrünün baharında sessiz sedasız çekip gitti, daha doğrusu düşmanları yüzünden gitmek zorunda kaldı. Evladının canından ettikleri yetmezmiş gibi üstelik bir şey yokmuşçasına cenazede timsah gözyaşları dökmüşlerdi.

Yaşlı kadın zorlana, zorlana yine oğlunun mezarı başına geldi. Aslında canını dişine takıp veya sürüne sürüne geldi de denebilir. Eskiden birilerinin yardımıyla gelirdi ama mezara getirecek kimsesi kalmadı.

Yaşlı kadın daha mezarlığa girmeden iki gözü çeşme ağlamaya başladı. Biricik evladına mezarı başında uzun uzun dua etti. Bu sefer her zamankinden daha fazla ağladı. Biliyordu, bu belki de son gelişi idi.

Yarın sabah erkenden ameliyat olacaktı; felç hatta ölüm tehlikesi olan bir ameliyattı bu. Ağlamaya takati kalmayınca gücü beddua etmekten aldı; evladının ölümüne sebep olan düşmanlarına teker teker beddua etti.

Yaşlı kadının duyguları karma karışık; üzüntüyü, kin ve nefreti aynı anda yaşamaya alışmıştı ama şimdi az da olsa sevinçliydi. Ameliyattan sağ çıkamaz ise biricik evladına, biricik oğluna kavuşacağından dolayı buruk, garip bir sevinç yaşıyordu. Hayatında biricik evladına kavuşmak istediği kadar kimseyi özlemiyordu: babasını, annesini ve kardeşlerini. Evladına olan özlemi hepsini çoktan unutturmuştu.

Güçle eğilip mezarlığı öptü:” yakında yanına gelip doya doya bağrıma basacağım güzel oğlum... Doya doya öpüp koklayacağım, o güzel yüzünü okşayacağım canım, ciğerim, iki gözüm... Bitecek artık bu ayrılık, ben burada sen orda olmuyor ki. Dayanamıyorum artık! ...“

Yaşlı kadın kabirden gelen feryadı figanı bu sefer de duymadı: “yeter artık, yeteeeeer! Dünyada hayatımı berbat ettin, hayatımı kararttın! Ne olur burada bari rahat bırak beni! Ne olur her defasında gelip kemiklerimi sızlatma benim!“

Abdullah Konuksever